

© Karolina Miernik

VERA TUSSING

THE PALM OF YOUR HAND

This is a dance of touch.

The work exists in the active, tactile, engaged negotiation between performer and audience - in their tacit agreement and understanding.

Arranged in an ellipse, the audience themselves form the bounds of the theatrical space. This is a journey that, by definition, performer and audience discover and create together.

After premiering in 2015, Vera and her team re-created *The Palm of Your Hand* in 2017. This second version is now touring.

In the re-creation they've worked with a group of blind and partially sighted people. This upgraded *The Palm of Your Hand* to communicate even better beyond sight.

Vera Tussing on *The Palm of Your Hand*, interviewed by dramaturg Sebastian Kann (summer 2017)

Sebastian Kann: This piece requires a lot of co-operation from the audience. Although I suppose one could say 'no' when you offer us the palms of your hands, I never felt inclined to refuse! Is this because of how you do it - was this way of gently getting us to play along a discovery? Or is it simply a function of the conventions of theatre spaces, which imply certain rules for audiences, 'don't make a fuss' and so forth... Do people ever say 'no', and how do you deal with that if so?

Vera Tussing: I was trying to understand to what degree communication is possible in a space that is already so coded for behaviour. The audience has their place in the auditorium, we (the performers) have our place on stage: still, in most cases of dance in performance, we move at distance and are watched at distance. Diminishing or shrinking the space between us and our audience is a way of putting that code into question. For *The Palm of Your Hand*, the audience surrounds the performance space in the shape of an ellipse while the performers move inside the ellipse. The main work takes place at the edge of the space where audience and performers are in close proximity to each other. We took a specific approach for this interaction: to start with, we tried to understand the hierarchies at play in the spaces we perform in, the unwritten rules that code people's behaviour, and then use the knowledge and the sensibilities around these codes to invite the audience into a work that constantly seeks to reposition them within those codes.

The answer on your question if anybody ever said: 'no'

Yes, but I have to say very few people usually do... one or two people per show, I would say. We discussed this a lot in the creation process - how to offer rather than force, how to actually encounter the audience. Eventually, with time, I started to consider it to be a compliment to us as a team of performers if people would decline the proposal we make in the work. For me, it reads as the work allowing people to make up their own mind.

We don't intend to coerce people into movement or participation, we try to create space for them to act within. So having people refuse our proposals means we're not abusing our position as the ones who know and force our audience into consensus.

This is something that takes a lot of individual attention from each performer to maintain, sometimes we fail ...but it's one of the main challenges that I think over every time before performing the piece. It's a thing we're working towards - let's say 'freeing' the spectator from the dominating conventions of spectatorship - even knowing that the codes are so strong we will never fully manage to subvert them. It's more an ideal image that keeps us busy than a state we hope to actually arrive at.

Practically a 'no' means we don't touch, we don't push, we continue what we do but keep distance. 'No's' are also not all the same: sometimes a hand disappears where before it had been present. Sometimes a hand that declined to participate at the start joins later.

S.K.: What I found very intriguing was the way the unusual distribution of sense stimuli in 'Palm' plays out afterwards in memory. Most cultural objects - dances, paintings, films, etc - seem to get stored as visual memory. But when I think about 'Palm', my memories are mostly tactile or proprioceptive: I remember feelings, quite literally. It's an unusual experience!

Classically, aesthetic experience is something that happens at a distance: me in my chair, dispassionate, assessing; you up on stage, sweating away and demonstrating your craftsmanship. Of course, some would say that this mode of detachment is no longer sustainable - 'me over here, you over there' is the motto of the neoliberal, no? - but I think audiences still come to see work expecting to see something closed and finished, to be a subject before an object. You shatter these expectations. Has it been challenging to get people to accept the mode of performance you are proposing?

V.T.: The work is personal and up-close, and we always receive a lot of comments on that. In regards to the general mode of performance, some programmers have commented on what they describe as our 'workshop style' (an assessment sometimes delivered in a sort of negative tone). For me, the style which we ended up performing is simply what we came up with in order to allow this to be a dance performance that negotiates over tactile encounters.

I remember a moment in the process when I understood that in order for the tactile elements to have any communicative value, we could not 'perform touch' at people. Rather, we needed to facilitate 'felt experience', or a series of felt negotiations. Touch is something that happens between two people; it relies on proximity. Our research questions the 'me over here, you over there' attitude you mentioned impossible from the very beginning.

Audience members often tell me how quickly they forgot their nervousness at having performers so close. It's a very deliberately chosen journey that we take in the work. We communicate from the start with our audience - we pick them up outside the theatre, and so forth. We use a specific, shared vocabulary to introduce the work. I hope the verbal introduction helps demystify us a little! I never liked to be the 'voiceless' dancer at distance.

S.K.: Can you say something about stage presence? I don't know if it's only a function of being unusually close to the performers, but the four of you seem present in a very particular way. Did you discuss this mode of presence, or did it arise naturally from your choreographic research?

V.T.: That has sort of crept up on us. As I said before, we're always negotiating with the spectator in real-time, while simultaneously keeping half our attention on performing a fairly set piece of choreography - sometimes the four of us in unison. It definitely creates a particular presence. In the beginning we were also very shy, so some of us just seemed to have a constant smile on our face. It was just to allow things to happen. I hope that we are getting a bit more nuanced.

S.K.: This is 'Palm of Your Hand #2', a revised version of the piece for blind and partially sighted audiences. Obviously I can still enjoy it if I am not blind? Although who is not 'partially sighted', actually ...

V.T.: Yes, the work that we present is a re-creation, meaning the work existed already, and we made an adaptation in order to invite more people in.

The process was rather fast. I decided to ask for help from experts in the field. Said Gharby was one of them. I clearly remember the moment when I was asked to not label and point our blind audience members in the performance. I am also aware that the information 'this is for blind people' is often necessary to communicate prior to the show.

Eventually, this necessity of labelling stuck with me, and I tried to focus my thinking around it. So I would like to refer to the re-creation as a process wherein I worked on enhancing the work's voice through different sense channels.

Eventually I decided to not open the 'touch tour' that takes place just prior to the show to every audience member: it was created for our blind and partially sighted audience members. The information they receive in this segment replaces information available visually to sighted audiences.

S.K.: So what was the adaptation process like? The role of touch was already very prominent in the original work, so I guess you didn't have to change much. Or did it turn out to be a big challenge?

V.T.: Yes, the role of touch was prominent. But if you think about it in terms of numbers - we are 4 performers and there are 60 audience members-, there are usually about 56 people at each touched moment that are without touch. The light, the sound, and all the other sense information that is transmitted therefor takes on a rather important role.

In regards to the approach and process of the re-creation: I opted for a rather unusual approach. Usually, dance for the partially sighted works by making a sort of audio translation. After a try-out and several conversations with blind or partially sighted people, we decided that the work communicates beyond the visual and without a spoken sound track. I am well aware that this might be a controversial choice for some people. I am curious if this decision holds up over the course of the tour. The decision was very much based on the fact that, in contrast to most dance performances in a black box theatre, 'The Palm of Your Hand' operates via different set of parameters. We decided as a group that there was enough sense information available throughout the work to create a coherent narrative beyond the visual and the linguistic.

The adaptation process was very interesting. There was also a fair amount of confrontation with our own limits. Especially when it came to language, me and my team found it very hard to not be constantly stuck in the visual when communicating to our first blind and partially sighted audience members. This is a big learning moment for me and my team and every performance will be a challenge for us, there is no doubt. It has already confronted me with some of the assumptions I had about my own work: in the end, 'The Palm of Your Hand' in its original state was a much more visual work - also from a performer's point of view - than I had thought!

So yes, the work is for everybody who enjoys receiving and communicating via various senses. We do our best to move between those channels and create entrances into the work on multiple levels.

S.K.: It's kind of unusual for a choreographer to revise a piece and re-release it. We're so focused on generating new works these days, it feels like the pace of everything is increasing, creation processes are shorter and shorter, and so forth. What was it like to jump into an old process again, years later? Is this also a comment on the economy of novelty in contemporary dance today?

V.T.: Yes, I guess it's a novelty that I am allowed to revisit and re-release work! But I often have the tendency to re-think past creations in order to reflect on processes, to identify difficulties when creating new work and in order to tackle them in future creation. So I have a sense of a dialogue with my own creative past. I hope this does not sound too self-involved... I mean it more in the sense that I see re-occurring problems in my work, and the comparison of several years of creative processes allows me to make those problems productive.

The value in the re-creation was that I was allowed to spend time thinking about the work via a sense apparatus with a different bias than my own. In my more recent work 'Both, Two' (2018), a duet with Esse Vanderbruggen, I go further with the reflections on sight-centric-ness that this re-creation stimulated. It can't help but think how absurd it is that we are so often just surrounded and in company with people 'like us', both in personal and professional environments. We get so few reminders that not everybody perceives and receives the world as we do. I think we have a lot of work to do to overcome the universalising thinking that has grown out of that bias!

CRITICS

“Be prepared to feel perplexed in this collaborative, compelling and unique piece of work that will leave you feeling speechless.”

Luke Redhead, TheatreFullStop.

-

“The choreography remains abstract but by participating ourselves, we seem to understand and feel it on an other level. Vera Tussing her new piece is accessible and comprehensive. Clarifying for the uninitiated dance spectator and an enrichment for dance lovers.”

Eline Van de Voorde, Etcetera.

-

“They respect each ones boundaries and seduce you sufficiently to take you out of the comfort-zone to enjoy it from close-by.”

Charlotte De Somviele, De Standaard.

CREDITS

Direction: Vera Tussing

Research, creation & performer team: Ben McEwen, Erik Nevin, Meri Pajunpää, Camille Prieux, Solene Weinachter, Vera Tussing, Zoltan Vakulya and Esse Vanderbruggen

Recreation Team: Solene Weinachter, Vera Tussing, Zoltan Vakulya, Gorka Gurrutxaga Arruti and Lee Chen-Wei

Re-creation assisted by: Saïd Gharbi, Ibrahim Tamditi, Jempie Vermeulen, Tonia In Den Kleef and Yannick Heeren

Contextual research & dramaturgical advice: Lucie Beauvert, Michael Picknett, JS Rafaeli and Alexander Vantournhout

Sound, video & photography research: Emanuele Costantini, Alessandra Rocchetti, Benjamin Sommabère, Zoilly Molnar and Vinicius Salles

Design research in collaboration with: Lucie Beauvert

Executive producer: Hiros & Vera Tussing

Additional support: Klein Verzet

Supported by: Flemish Government, STUK, Workspace Brussels and the Support of the Culture Programme of the European Union

Research supported: using Public Funding by the National Lottery through Arts Council England

Commissioned by: The Place

Re-creation was Co-funded by the Creative Europe Program of the European Union and presented in the frame of the EU project The Humane Body

Thanks to Kate Goodwin and The Royal Academy of Arts & The Work Place at The Place (UK)

© Rania Moslam

VERA TUSSING

°1982 in Germany

> Graduated from the London Contemporary Dance School

> Lives & works at Brussels

= a choreographer, creator and dancer

= a work place Artist at The Place (UK)

= and started a long term residency at KAAP & Kaaitheter (BE)

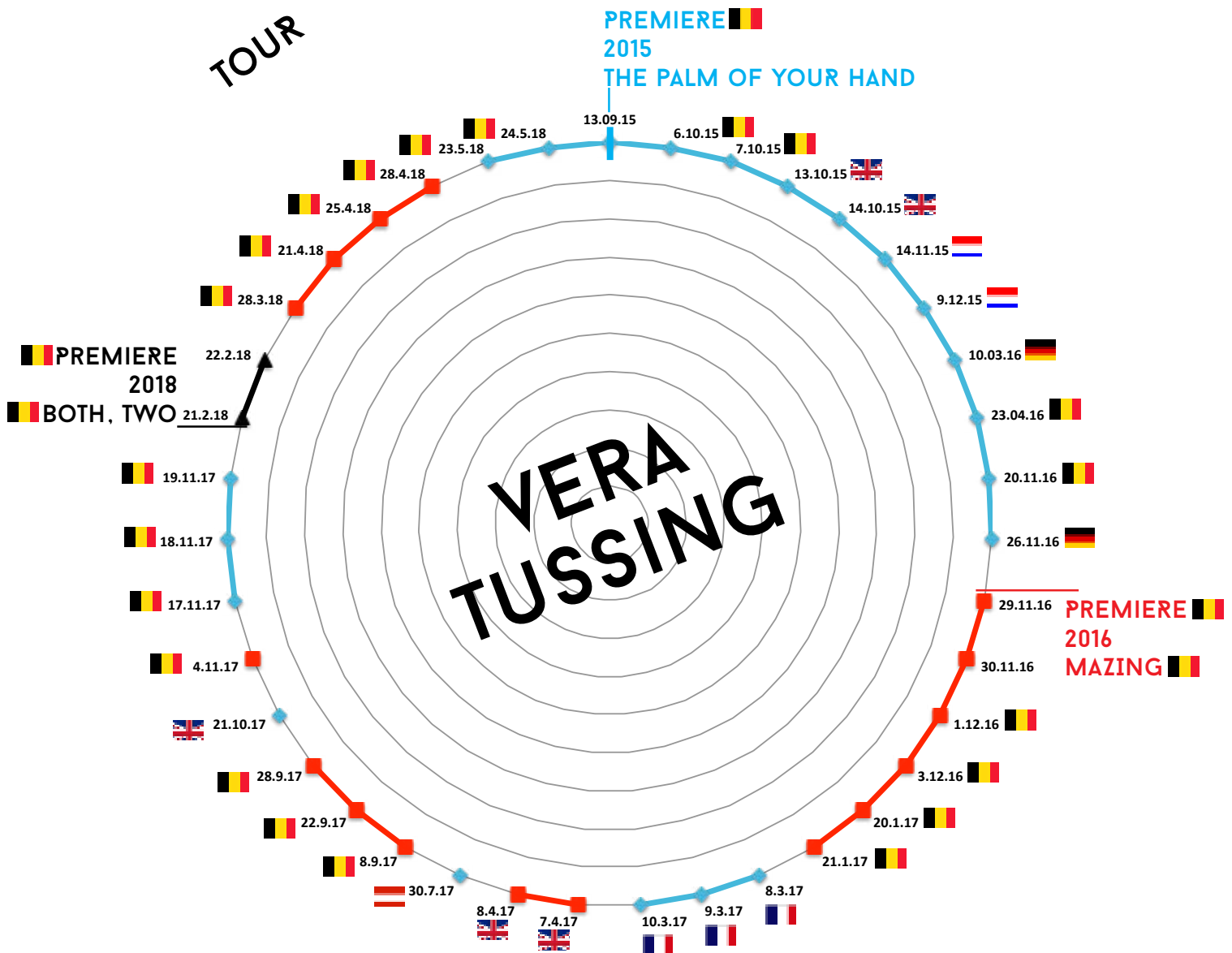
Brief idea of her trajectory

In 2007 she created *Trilogy* in collaboration with Albert Quesada, before going on to make the stage pieces *You Ain't Heard Nothing Yet* (2011) and *T-Dance* (2014), and the movement- sound installation *Sound Bed*. The performance, *The Palm of Your Hand* premiered in 2015 and *Mazing* in November 2016. In 2017 a recreation of *The Palm of Your Hand* followed and opened up the work for blind and partially sighted audience members, the recreation premiered at CND in Paris.

Central theme

How the different senses combine to structure our perception, and the creation of unique, inter-personal encounters between audience and performer.

<https://veratussing.wixsite.com/mysite>

OVERVIEW of showings and confirmed bookings from the première **The Palm of Your Hand** until the première of **Both, Two**. (Created on the 26th of June, 2017.)

The Palm of Your Hand (°2015 + remake °2017) in total 21 shows.
BE (10), UK (3), FR (3), DEU (2), NL (2), AT (1).

Mazing (°2016) in total 16 shows.
BE (14) and UK (2).
+ Selected for TheaterFestival.

Both Two (°2018)
Première in Belgium, Kaaistudios, Brussel.

[Visit our website for all tourdates & locations.](#)

VIDEO

TRAILER 3:38

<https://www.youtube.com/watch?v=nr49lr0Sxa8>

TRAILER CND 5:13

<https://www.numeridanse.tv/fr/video/4906-the-palm-of-your-hand-2>

INSIGHT on the RESEARCH 3:00

<https://www.youtube.com/watch?v=tAFLWsiGLJs>

CONTACT

Financial director: Yasmina Boudia, yasmina@hiros.be
Production manager: Maurane Colson, production@hiros.be
Communication manager: Anna Scholiers, communication@hiros.be

HIROS

Hiros is a production and management structure for independent artists working in various disciplines. We offer tailor-made support for each artist and project, ranging from pre-production to production, administration, communication to financial management, tour management to post-production.

Rue du Fortstraat 35 - 1060 Brussels (BE)
+32 2 410 63 33 - contact@hiros.be - www.hiros.be
Hiros tva. BE0862 325 347

[www](http://www.hiros.be) • **HIROS** • [BE](http://www.hiros.be)

Hiros is supported by the Flemish Community

Met zachte hand

08 OKTOBER 2015 OM 03:00 UUR | Charlotte De Somviele

Zo dreigend als de onweerswolken zich samenpakken boven het Leuvense Stuk, zo intiem is de atmosfeer waarin Vera Tussing je in *The palm of your hand* onderdompelt. Het publiek krijgt bij het binnengaan een nummertje dat correspondeert met een plekje in een ellipsvormige cirkel. De vier performers maken van het binnenvlak hun speelruimte. Tussing en co bouwen hun choreografie op, zoals de titel doet vermoeden, vanuit de handen. Het is het meest primaire sociale gebaar, veilig, maar toch persoonlijk. Zijdelings strijken de performers langs onze vingers, laten ze onze palmen glijden over hun schouders en rug, vragen ze om tegengewicht om hen terug naar het centrum te katapulteren. Dan weer dansen ze rakelings langs ons heen. Het viertal komt dicht op je huid en ze weten dat zo'n verbond alleen werkt op basis van vertrouwen. Dat dwingen ze af met een erg natuurlijke flair en ontvankelijkheid. Ze respecteren je grenzen maar lokken je net voldoende uit je *comfort zone* om te genieten van de nabijheid. En wat als we bij wijze van epiloog ook de ruimte konden aanraken? Een rookmachine en warme lichtspots creëren in de duisternis de illusie van rookmuren waar je als het ware kan doorlopen. Spontaan probeer je je hand op de dikke lucht te leggen, te voelen hoe je ze in beweging kan zetten.

THE PALM OF YOUR HAND /

DEU\$/EX\M4CHIN4

VERA TUSSING & FERNANDO
BELFIORE/DANSMAKERS AMSTERDAM

★ ★ ★ ☆ ☆ **DANS**

14 NOVEMBER 2015 - DANSMAKERS AMSTERDAM - [SPEELLIJST](#)

WARME AANRAKING OF MACHINALE OORLOGSRETORIEK?

Door Moos van den Broek gepubliceerd 18 november 2015

Beiden staan ze in een double-bill van het Moving Futures Festival in Amsterdam, maar het werk van de Duitse choreografe Vera Tussing en de in Amsterdam wonende Braziliaanse choreograaf Fernando Belfiore hebben weinig overeenkomsten. Waar Tussing zoekt naar een zuivere fysieke interactie met haar publiek, onderzoekt Belfiore met afstandelijke beeldtaal het begrip 'Deus Ex Machina'.

Vera Tussing is Duitse, studeerde in London en werkt vooral binnen een Vlaamse context bij huizen als STUK in Leuven, Workspace Brussels en WP Zimmer in Antwerpen. In haar voorstellingen zet ze een voor een de zintuigen centraal. *The Palm of Your Hand* gaat over tastzin. Het is een stuk door vier dansers, waarbij het publiek direct wordt aangesproken, of eigenlijk: aangeraakt. Toeschouwers staan keurig opgesteld in een ellipsvorm verspreid in de zaal, elke plek heeft een nummertje. Binnen die ellips spelen vier dansers hun fysieke ‘spel’ met het publiek waarin vooral het contact via de handen een belangrijke rol speelt.

Handen schudden, high fives en push ups; op allerlei zeer charmante manieren zoeken de dansers de dialoog met het publiek. Dat levert niet alleen hele intieme momenten op, maar ook inzicht in het ontstaan van choreografische patronen. Geleidelijk wordt de toeschouwer meegenomen in de ruimtelijke ervaring. *The Palm of Your Hand* gaat over de essentie van het aanraken en hoezeer aanraking ons met elkaar verbindt. Het is een zeer vriendelijke en sympathieke voorstelling, een aangenaam contrast met het individualistische leven dat we leiden in dit digitale tijdperk.

DEUS/EX\M4CHIN4 van Fernando Belfiore roept een heel ander gevoel op. De voorstelling van de Braziliaan, een van de choreografen van Dansmakers Amsterdam, zet het machinale tijdperk voorop. Vier vrouwen, schaars gekleed in witzilveren kostuums, stellen zichzelf tentoon onder begeleiding van een doffe dreun. Die dreun transformeert in harde, pompende house. De danseressen wapperen wild met hun haren, om vervolgens onverwacht de tribune te beklimmen en enkele toeschouwers te kussen. Dan verschijnen ze met verschillende attributen waaronder een merkwaardige stoel, die op en neer beweegt, een boormachine, een self-balancing scooter en een bundel stofzuigers.

Er zijn korte unisono choreografieën die eindigen in seksueel getinte gebaren met de tong. De danseressen spreken en zingen soms. Uit teksten als ‘*An eye for an eye*’ spreekt oorlogsretoriek. Belfiore schetst vier merkwaardige engelen, met hun machines plaatst hij hen in een vage, rituele orgie. Van de dansers – drie vrouwen en een man – zien we uiteindelijk te weinig. Daardoor blijft hun rol in de voorstelling erg eendimensionaal, ze zijn enkel slachtoffer. De objecten tezamen creëren een merkwaardige soundscape en het chaotische eindbeeld – inclusief overspannen lampje aan het grid – is heel aardig, maar Belfiore gaat nauwelijks voorbij aan de clichés van de obsessieve, geile mens en zijn machine.

foto: Alwin Poiana

THE PALM OF YOUR HAND - VERA TUSSING

Eline Van de Voorde 22-10-2015

Reviews

Vera Tussing

The Palm of Your Hand

Wrijven, aaien, klappen, het zijn bewegingen die ons eigen zijn. Maar als onze hand geleid wordt naar de schouders en het hoofd van een vreemde, weten we toch even niet zo goed hoe we ons moeten gedragen. Vera Tussing speelt in op dit ongemak, maar doet veel meer dan dat. Het contact tussen danser en toeschouwer gaat van moeizaam tot enthousiast in een choreografie die zich stilaan ontvouwt en zichtbaar maakt.

Wanneer we nog snel wat uitleg krijgen vooraleer we de zaal binnengaan en ons bovendien een nummertje wordt toegestopt, is het meteen duidelijk dat we tijdens *The Palm of Your Hand* niet in onze comfortabele, passieve positie van toeschouwer zullen blijven zitten. Deze keer geen stiekeme blik vanuit de duisternis, maar deelnemen op de scène, in een cirkel, al staand. We zouden hieruit kunnen concluderen dat de voorstelling wil inspelen op ons ongemak bij (lichamelijk) contact met onbekenden en bij publieksparticipatie in theater, maar daar blijft het niet bij. Vera Tussings dansvoorstelling gaat over de toenadering tussen danser en publiek, over het vervagen van de theatrale grenzen en bovenal over het blootleggen van een choreografie.

De vier dansers gaan rond in de cirkel die het publiek samen heeft gevormd. Ze benaderen enkele toeschouwers en vragen zonder veel woorden om mee te doen, zich te laten leiden. Met kleine, subtiele aanrakingen worden we gerustgesteld en overtuigd om onze schroom te laten varen. Wat begint met een kleine tik tussen de vingertoppen gaat over in geklap en geaai en mondt uiteindelijk uit in een toestand waarbij een deel van het publiek mee over de scène gezwierd wordt. De aanpak van de voorstelling is zachtvaardig en openhartig, al loopt het in het begin wat stroef. Niet iedereen laat zijn handen zomaar leiden en glijden over hoofd, rug en schouders van de dansers. De bewegingen zijn allesbehalve vloeiend, maar dit hoort erbij. We worden niet beschaamd of bespot, want iedereen wordt op een bepaald moment aangesproken om deel te nemen. De bewegingen zijn bovendien te kort om ze als mislukking te beleven. We voelen het publiek stilaan ontdooien. Want als iedereen meedoet, waarom ik dan niet?

Dit betekent uiteraard niet dat we ons na enkele ogenblikken volledig thuis voelen in deze opstelling.

Toevallig worden we maatskraker terug waarden geschied. Een praat dubster is overval ons. We worden toen opgeschrikt en proberen in te zien waar we staan en hoe en wat we van het veranderen waren. De dansers zijn niet meer te onderscheiden van de toeschouwers, een gebeurtenis of het verleden of het heden of het toekomstige en performers worden gelijkelijk, maar we zijn op onze handen, aangevoel wat we kan. De toer van het publiek van meer en meer samen met de van de dansen. Het aandeel in de voorstelling wordt groter. Wat begint met kleine en saai en de handbewegingen, mond uit in sterke in te dringen en strage passen. Het lijkt alsof we het spel mogen ontzien. Toch wordt het noch echt duidelijk of we als publiek moeten smelten met de dansers of het net van hen moeten overnemen. De toeblikken, die op het einde van de voorstelling door de dubster is en de mocheer worden gecreëerd, doorbreken het speek en geven ruimte aan de toeschouwers om hun plek in te nemen. Dit is het enige moment waardo de voorstelling even de weg verliest. Het publiek staat er verward bij weet niet goed wat te doen (bevegen, blijven staan of weggaan)? Het zorg, voor een meend einde, dat weggeenster, zonder echt te conclusie.

Dit verkramende einde maakt *The Rain of Four Hand* echter niet minder ess. Het is slim in opzet en mooi in uitwerking. De op zich een eenvoudige bewegingen worden door een de voorstelling omgevormd tot een echte choreografie. Wanneer de dansers de bewegingen die we in het begin als toeschouwer niet altijd stajas medelen, op elkaar toepassen, volgt er een korte dansfase die de verschillende maten samenbrengt. We krijgen het gevoel dat er voor ons als publiek een geheel wordt ontdekt. Schaan begrijpen we de base van de voorstelling. We zien in hoe en hoe de choreografie wordt gevormd zonder dat naar een academisch discours voor nodig is. Het is geen discursie die we van op. Hand moeten bekijken en analyseren, maar een samenbrenging van base bewegingen tot een coherent geheel. Het stuk wordt samen met de toeschouwers opgebouwd en op het einde ze fs aan het publiek overgeleed. De choreografie blijft abstract, maar door ze f deel te nemen, lijken we ze beter te begripen en aan te voelen. Het maakt vers lussings stuk toegankelijk en begripbaar. Het is verhelderend voor de dansteek en verwijst ons de danstechniek.

THE PALM OF YOUR HAND

VERA TUSSING

DATE(S) Du 8 mar 2017 au 10 mar 2017

DIRECTION Vera Tussing

CRÉATION ET PERFORMANCE Ben McE-wen, Zoltán Vakulya, Camille Prioux, Solène Weinachter, Vera Tussing

Présentées pour la première fois en France, les travaux chorégraphiques très homogènes et organiques de la londonienne Vera Tussing sont une invitation à l'engagement et à la réflexion partagés.

Avec *The Palm of Your Hand (la paume de votre main)*, une création datant de 2015, la chorégraphe poursuit une impulsion engagée depuis déjà de nombreuses années autour de la question du mouvement et de la tactilité. Danseurs et public se partagent un espace en ellipse, en demilune, le monde autour des interprètes incarnant les limites de l'espace théâtral, la peau comme quatrième mur. Car la tactilité dans l'oeuvre de la chorégraphe n'est pas un vain mot mais un acte social qui est mis en jeu, comme par exemple se serrer la main, tout simplement. Cette simplicité des rapports s'intercale avec des motifs chorégraphiques plus classiques, l'agencement de l'ellipse créant une dynamique entre le centre et la périphérie, l'intimité et la distance, le proche et le lointain. Une distance qui finit par s'évanouir entre le danseur et le spectateur qui est invité à s'engager, découvrir et façonner lui-même l'espace en toute homogénéité. Comme une belle conversation entre amis, savamment et délicatement balancée entre écoute et parole, sans qu'aucune position ne l'emporte sur l'autre.

THE PALM OF YOUR HAND

von Vera Tussing

Der Begriff „the palm of the hand“ lässt sich nur mit Poesieverlust aus dem Englischen übersetzen. Die besonders empfindsamen Innenflächen unserer Hände bilden den Titel und spielen eine zentrale Rolle in Vera Tussings Tanzproduktion: Das Publikum wird in einen leeren Raum geführt und von den Tänzern begrüßt. Niemand wird sich hinsetzen, stattdessen stehen die Zuschauer in einer Ellipse. Die Tänzer betreten das Innere des so gebildeten Ovals, jeder im Außenkreis ist in größtmöglicher Nähe zu ihnen, steht in der ersten Reihe. Die Zuschauer werden gebeten, ihre Hände zu öffnen. Kontakt wird hergestellt. Ein Tanz beginnt. Die Tänzer bleiben im körperlichen Kontakt mit den Händen der Zuschauer, die damit keine bloßen Zuschauer mehr sind. Sie werden nur an den Händen berührt, gemeinsam spüren Performer und Publikum der zarten Berührung nach. Die Zuschauer werden zu Mitspielern, die Verbindung mit ihnen, ihre Reaktionen bestimmen die Choreografie und werden selbst zu einem Tanz. Tänzer und Zuschauer müssen einander lesen und der Tanz, der so entsteht, entwickelt sich in mehreren Phasen. Jeder sieht, was er fühlt, wir sehen anders mit unseren Händen. Und auch wenn allein aus diesem Zusammenspiel die Choreografie entsteht, ist doch klar: Das Publikum bleibt Publikum und die Tänzer bleiben Tänzer. Lassen Sie sich berühren.

OCT 14 2015

BY THEATREFULLSTOP HOME, REVIEWS

Vera Tussing Projects present: The Palm of Your Hand at The Place Theatre Review

Captivating, intriguing and very abstract, **Vera Tussing Projects** presents *The Palm of Your Hand* at **The Place Theatre**, London. A merge between dance and physical theatre the piece invites audiences to follow the performers into the space, discarding all belongings to the side of the large dark studio, before exploring the area independently. There are no seats as the piece itself is a collaboration between the theatre makers and the audience. One cannot exist without the other in this experimental but deeply questionable production.

<https://theatrefullstop.files.wordpress.com/2015/10/image3.jpeg>

The cast consists of four performers, who are contained within a large circle to which the audience are the boundaries. Dancers engage closely with individuals in the round, talking them through instructions and using intimate hand to hand contact. Some parts of the piece could even be considered playful, as during a section of the work the performers begin high fiving each person around the space. Raising the energy level and creating a clear team effort between the artists and spectators.

The Palm of Your Hand leaves you in a state of utter confusion. There are no answers but observations and senses of realisation. This piece captures audiences not only through committed close contact but also through the use of set and lighting to create a moody and dynamic atmosphere. Smoke machines and lighting effects create walls of smoke that the dancers encourage audiences to examine before leaving the space in their own time.

It is fair to say that this performance throws you in at the deep end as an audience member and is not for the faint hearted. Being open minded and engaged in the abstruse nature of the work helps each individual adapt his/her mind-set and feel relaxed in participating within the piece. As well as a more heightened awareness of the body and its capabilities. Be prepared to feel perplexed in this collaborative, compelling and unique piece of work that will leave you feeling speechless.

Review written by Luke Redhead.

The Palm of Your Hand is currently showing at The Place until Wednesday 14th October. For more information on the production, [visit here...](http://www.theplace.org.uk/vera-tussing-projects) (<http://www.theplace.org.uk/vera-tussing-projects>)